

Fél tizenegyet jelzett az óra. István szálegyenesen állt a tyúkudvar közepén, kezébe seprűvel. A csirkékre vigyázott, amíg ettek. Zöld, egy száll sem nőtt sehol az udvarba, szürke, letaposott föld terpeszkedett a tyúkok, libák, csirkék lába alatt. A négyzet alakú háló kerítés egyik oldala a kertre nézett, mely könyörtelenül csábította sok zöldjével a baromfiudvar apraja nagyját.

István a kendermagos tyúkot és a kakast figyelte, ahogy közeledtek más-más oldalról a keverthez. Mintha szövetséget kötöttek volna a kétoldali figyelem elvonásról egy szem búza, vagy egy csörnyi élelemhez jutásért. Egész közel engedte őket halvány mosollyal, aztán hirtelen meglendítette a kezében a seprűt. A csirkék szétszaladtak. Hiába csalogatta vissza őket, már nem mentek A „csi-csi-csi” hívást a tyúkok is ismerték és hanyat-homlok szaladtak az ételhez.

-Jól van, mit bánom én, egyetek ti is!- legyintett mérgesen még egy utolsót, aztán beletörődött léptekkel a kapu felé indult. Kihorgolta a kis fakaput, de még egyszer visszanezett: a tyúkok meg a kakas szaporán csipegették az ennivalót, a csirkék így nyugodtan ihattak.

-Na ugye, hogy ti is megtudnátok osztani?! -fordult ki az udvarra és zárta be maga után a kiskaput.

Megkondult a harang. A szél ijedtében belekapaszkodott az ajtón lógó függönybe és jó magasra kilebbentette.

-Mi kész vagyunk!-pajkos gyerekhang bújt elő mögüle és leszaladt lépcsőn egészen a kútig.

-Te még fel sem öltöztél? –mérte végig apját a lánya, s fél kézzel kapaszkodva a korlát rúdjába lógott előre hátra. Balkezeivel kihúzta fehér loknis szoknyája alját és engedte a szélnek meglebegtetni a hajával együtt.

István mezítlábát a cementjárdához súrolta menet közbe és arra gondolt, mikor volt ő is konfirmándus.

A szülei falusi emberek lévén kötelezték a templomba járást gyermekeiknek. Pedig milyen sokszor ment volna a patakpartra az idő alatt játszani!? De amit muszáj, azt muszáj!

Így történt az is, hogy saját lányát, aki ott állt előtte, hittanra taníttatta.

„Ott csak jót tanulhat!” nyugtatta magát szüleitől hallott mondattal és biztos volt benne, hogy Isten jobb szemmel tekint rá, ha gyerekét erre az útra tereli.

-Lassan elindulunk mi, hogy kapjunk helyet. -jött ki határozottan a felesége. Barna haja, napbarnított bőre, nőiessége még mindig megdobogtatta István szívét, főleg ha szépen fel is öltözött. Tetszett az asszony határozottsága is.

-Cseréld le a ruhádat! Kitettem mindent az ágyra! -folytatta.

-Utolérsz úgyis. -igazította meg szoknyáját és elindult lányával a kapu felé.

István elkezdte mosni a kezét a kinti csapon és nem szólt semmit. „Hallgatás beleegyezés!” ismerték mindketten a mondást és tette a dolgát tovább, egyedül maradva.

Gondolatai elkalandoztak menet közben, a harangszó rezzentette össze. Már nem sok volt hátra a templom kapujáig, amikor lassabbra fogta az iramot. A házak mellett, az árnyékba lépkedett. Az apró verejtékeknek volt idejük előbújni a homlokán. Ingébe belekapaszkodott a szellő s gondolatait ismét elröppentette. Büszkeség töltötte el lelkét, mert volt eredménye a nevelésének. Lánya konfirmál! Boldog volt, hogy megértette vele, mennyire fontos templomba járni, embernek, gyereknek szüksége van rá, hogy megnyugodhasson.. Könnyűnek érezte lelkét, ahogy belibben a templom ajtaján. Kezét összekulcsolta, tekintetével üres helyet keresett a férfiak közt. A hűvös levegő, ahogy megérintette, máris érezte benne a megnyugvást. Az orgona hangja elővarázsolta belőle az évek óta ismétlődő borzongást.

Leült. A tiszteletes a szószékben, alatta a gyerekek lehajtott fejjel, köztük az övé is. A fehér virág az asztal közepén, oly észrevétlenül kerítette hatalmába, mint esőfelhő a napot. Hallgatta a beszédet, mely néha felerősödött, néha meg távolból üzent.

„Engedjétek, és ne akadályozzátok, hogy hozzám jöjjenek a kisgyermek, mert ilyeneké a mennyek országa.”
(Máté 19.14)

Elmosolyodott. Elégedettség járta át, hisz eleget tett ennek a kérésnek, amit most hall először. De ahogy hallgatta tovább az ígét, egyre szomorúbb érzés kerítette hatalmába elernyed testét.

Méltatlankodó hang tört fel belőle: még neki is szüksége van Isten segítségére! Szeretné látni, érezni a jeleket hogyan haladjon tovább az útján. Hogyan biztassa gyermekét, ha maga is megtorpan néha? Elég a hite? Az imája? A gyermek keresztény neveltetése?

-„Bár fenséges az Úr, meglátja a megalázottat és messziről megismeri a fennhéjázót.” –hallotta válaszként gondolataira a pap szavait. Összerezcent. A válasz neki szólt.

-„Amikor kiáltottam meghallgattál engem, bátorítottál, lelkembe erőt öntöttél.”

Ez vele történik? Kiegyenesedett háttal dőlt neki a pad hideg támlájának. A felcsendülő énekszóban úgy érezte, mintha a szemek mind rátapadtak volna és jól esett a hideg fa simogatása. A refrén oly hirtelen bújt be szívébe, hogy nem tudott felkészülni a könnyek ellen.

-„Benne remélj te is és szíved nem fél, ő menedékház lesz a viharban; élted már legyen övé. Őrző keze véd és kísér.” (Ref.: Egyedül csak te vagy..)

Hallotta saját hangját elszállni a többiével. Lehajtotta a fejét és becsukott szemmel susogta: -„Köszönöm uram!”

Még büszkébben nézte a gyerekek konfirmációját. Végül magához ölelte lányát és meleg mosolyt küldött a feleségének, aki tűnődve méricskélte férjét. Ilyenkor, templomozás után olyan másnak látta mindig! Barnább a szeme, szelídebb a nézése és van az arcában valami biztató ránc. De nem sok ideje volt ezen tépelődni. Sietett haza az ebédhez, a vendégek fogadására.

István megvárta leányát. Így egyeztek meg a feleségével. Ahogy állt a templomajtó boltíves előtere előtt és a nap beborította fényességével, melegedni érezte lelkét és boldogság ült ki az arcára. Oda bólintott minden kijövő embernek, akik talán csodálkoztak is, buzgó köszönésén. Pedig most örömmel tette, hátha így vidámabb lesz a világ.

Nézte a fehér ruhájában, ölében összefont kézzel ülő gyermekét, a zöld füves részen a templom előtt, ahol társaival és a tiszteletes úrral fényképet készítettek róluk. Határtalanvolt büszkesége, alázatossága, és amikor paláttal a hátán, közeledett feléje a pap és kezet nyújtott békességet kívánva neki, István a fellegekbe érezte magát.

-Büszke vagyok rád! –ölelte magához oda szaladó gyermekét, s mondta volna még tovább is, de a leány belekezdett a mesélésbe, így hát csak lépkedett mellette hazáig, oda-oda köszönve az ismerősöknek.